

Redeșteptarea se răspândea tot mai mult în biserică, Brinsmead era invitat peste tot în America, Australia și chiar Europa, să predice, să prezinte seminariile, iar cărțile și revistele produse de grupul lui se răspândeau peste tot. În mai puțin de un an de la publicarea cărții *God's Eternal Purpose*, în 1959, Robert Brinsmead devenea personajul numărul unu al agorei adventiste.

Situația devenea intolerabilă, din punctul de vedere al conducătorilor noștri. Deși mass-media denominațională tuna împotriva mișcării lor, deși pana cărturarilor se pusese la lucru împotriva lui Brinsmead, noile adevăruri pătrundeau tot mai mult în biserică. Comunitățile se polarizau vizibil, iar membri, pastori sau chiar profesori erau excluși.

Un caz notoriu a rămas în istorie, când unui pastor fidel teologiei lui Brinsmead i s-a cerut de către comitetul Conferinței lui să declare în fața lor: „Robert Brinsmead este de la diavolul.” Deoarece pastorul nu a putut să bâiguie decât că, la fel ca și el, „Robert Brinsmead a făcut unele lucruri diavolești,” frații i-au suspendat autorizația, și i-au dat zece luni de concediu să-și rezolve dilema.

La începutul anului 1961 Conferința Generală a organizat un grup de teologi și administratori care să se întâlnească cu Brinsmead, deși acesta era un paria pentru ei, un nimeni, ceea ce arată cât de disperată era situația. Biserica, prin liderii ei secretoși, tocmai semnase pactul cu evanghelicii, prin care se angaja să aducă adventismul înapoi în protestantismul select al zilei, iar acum un lunatic din tufișurile australiene spulbera toată munca și visele lor de glorie.

Grupul, alcătuit din frații Lowe (șeful Defense Literature Committee), Cottrell, Neufeld, Olsen și Roenfelt, urma să analizeze teologia lui Brinsmead și implicațiile ei asupra bisericii. Cu câțva timp înainte, frații din acest grup ceruseră materiale asupra cărora să-și îndrepte atenția și primiseră de la Brinsmead cele două cărți reprezentative ale mișcării: „Scopul Etern al lui Dumnezeu” (*God's Eternal Purpose*) și „Cântărit” (*Weighed in the Balances*), plus câteva puncte esențiale ale soliei lor, definite astfel:

1. Hristos a intrat în Sfânta Sfințelor în 1844 spre a face o ispășire specială și a șterge păcatele poporului Său;
2. Biserica nu a intrat prin credință în această lucrare de ispășire finală a lui Hristos;
3. Biserica poate intra acum în această mare experiență a curățirii sanctuarului;
4. Când rapoartele păcatului din cer sunt șterse prin sângele ispășitor al lui Hristos, ele nu vor mai fi rememorate, nu vor mai reveni în mintea poporului lui Dumnezeu. Parabola despre Iosua și îngerul, din Zaharia, exprimă foarte bine această experiență;
5. Această experiență a ștergerii păcatelor (curățirea sanctuarului), trebuie să aibă loc înainte de primirea ploii târzii;
6. Poporul lui Dumnezeu este chemat să se adune la sanctuar spre a intra în această experiență înainte ca decretul (Apoc 13) să fie dat.

Întâlnirea a avut loc, dezbaterile s-a desfășurat în condiții frățești, dar când a apărut raportul grupului de la Conferința Generală, Brinsmead a constatat cu uimire că el nu abordează nici întrebările de bază, nici cărțile trimise în acest scop. Raportul analiza idei și expresii extrase din diferite pamflete aflate în circulație, o tehnică destul de convenabilă dar cu totul nepotrivită în situații de o asemenea gravitate.

Evident, raportul contrazicea categoric tot ce susținea Brinsmead, și era redactat la fel ca și raportul întocmit de grupul care a respins manuscrisul Wieland-Short, în anii 50, cramponându-se de mărunțișuri și orgolii dar evitând sistematic esențialul.

Comparația este grăitoare. În timp ce comitetul pentru negocierile cu evanghelicii a făcut compromisuri și piruete necondiționat, acceptând să modifice poziția teologiei adventiste despre judecata de cercetare spre a se potrivi teologiei evanghelicilor, și promițând să pună frâna „lunaticilor” din biserică, comitetele pentru analiza protestului Wieland-Short, sau cel din cazul lui Brinsmead, au repudiat fără nici cea mai mică nuanțare tot ce susțineau ei.

Ca și în cazul Minneapolis 1888, Dumnezeu a făcut tot ce se putea face. Un singur lucru nu se poate face în asemenea cazuri, și anume să forțezi Mireasa să se maturizeze. Frații din conducere erau decizi să meargă pe drumul acesta de împrietenire cu lumea, și au dovedit că pot recurge la metode drastice spre a stopa orice încercare de a devia drumul bisericii în orice altă direcție. *Review* și *Ministry* au început să tragă foc încrucișat împotriva lui Brinsmead, iar pastorii, aflați sub acest asediu, au început să calmeze elanul care părea să cuprindă biserica mondială. Pentru membrii bisericii, nu era ușor să îți se ceară să alegi între conducerea Conferinței Generale și un fost adventist din Australia.

În popor, valul interesului pentru noua lumină despre Sanctuar era de neoprit. Robert Brinsmead și fratele lui, John, erau invitați peste tot în biserica mondială, iar publicațiile lor se răspândeau fără ca administrația bisericii să poată face ceva, cu toate amenințările și măsurile drastice la care au recurs în anumite locuri. Peste tot pe unde se afla că vor călători ei, conducătorii intrau în panică.

Numele Brinsmead stârnea reacții puternice oriunde în biserică, iar liderii de la CG nu-și puteau explica un asemenea succes. De unde provenea efervescenta uimitoare a poporului pe care ei abia dacă îl puteau motiva pentru o minimă implicare religioasă, oricât de formală ar fi fost ea? De ce Brinsmead reușea atât de bine, iar ei nu, cu toată mașinăria administrativă de care dispuneau, cu toată autoritatea indiscutabilă de care se bucurau?

Nu le-a luat însă prea mult timp ca să înțeleagă că opoziția teologică împotriva lui Brinsmead mai mult stârnea focul, și trezea pe oameni la studiu, în loc să lămurească pe cineva. Strategia trebuia schimbată.

În loc să-l demonizeze pe Brinsmead, nu ar fi mai avantajos și eficient să-l câștige de partea lor? Nu ar fi mai folositor dacă Brinsmead însuși și-ar repudia teologia, și ar tăia radical elanul acesta popular pornit într-o direcție contrară scopurilor administrației de la Conferința Generală?

Vedeau bine că Brinsmead nu va putea fi niciodată clintit de pe platforma adevărului adventist despre Sanctuar prin gherilă teologică, și că tirul cu citate din Spiritul Profetic era clar în defavoarea lor. Iar poporul observa acest lucru. Constatau, de asemenea, că pana cărturarilor eminenți ai bisericii – Heppenstall, LaRondelle, Ford – se pusese degeaba la lucru, membrii de rând fiind insensibili la subtilitățile prin care aceștia încercau să tragă carul evangheliei un pic mai spre stânga autostrăzii teologice.

Era clar, Brinsmead trebuia oprit cu orice preț. Și au reușit. Mutarea câștigătoare s-a numit Desmond Ford. Dar nu Ford teologul și savantul apologet al bisericii, ci Ford prietenul din tinerețe al lui Brinsmead. Acolo unde forța brută eșuează, o iscusită și elegantă viclenie reușește perfect; mai ales când omul lui Dumnezeu nu respectă instrucțiunile clare pe care le-a primit, așa cum s-a întâmplat cu solul care a strigat împotriva altarului lui Ieroboam, ca apoi să fie mâncat de leu.

Despre aceasta, în episodul următor.
